

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 220.497 van 3 september 2012
in de zaak A. 204.694/IX-7649**

In zake: XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Koen Clonen en Valerie Vranckx
kantoor houdend te 2600 Berchem
Fruithoflaan 124 bus 14
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Binnenlandse Zaken
die woonplaats kiest bij
de federale politie DGS/DSJ
gevestigd te 1050 Brussel
Fritz Toussaintstraat 8

I. Voorwerp van het verzoekschrift

1. Het verzoekschrift, ingediend op 2 mei 2012, strekt tot de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 2 maart 2012 van de directeur-generaal van de Algemene Directie van de Ondersteuning en het Beheer, Directie van de mobiliteit en het personeelsbeheer, van de Federale Politie, waarbij aan XXXX wordt toegestaan het tweede luik van de basisopleiding tot inspecteur van politie te herbeginnen in een school van haar keuze.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marc Lefever heeft een verslag opgesteld met toepassing van artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State en artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 juni 2012.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Lien Coenen, die loco advocaten Koen Clonen en Valerie Vranckx verschijnt voor de verzoekster, en adviseur Kirsten Peeters, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marc Lefever heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekster is agent van politie. In die hoedanigheid is zij sedert 31 mei 2006 werkzaam bij de Lokale Politie Voorkempen.

3.2. In 2008 vat zij aan de Provinciale Politieschool Antwerpen (thans: Campus Vesta) het tweede luik aan van de basisopleiding tot inspecteur van politie. Zij is vrijgesteld van het eerste luik.

3.3. Op het einde van dit tweede luik van de basisopleiding slaagt de verzoekster niet in de eerste zitting. Er wordt haar een herexamen opgelegd voor de modules 1.2 en 6 van het theoretische gedeelte, alsook voor “[het] rollenspel en [het] verhoor van het praktische gedeelte”. Voorts moet zij het schriftelijke en het mondelinge gedeelte van “[het] portfolio en project” overdoen. Tevens moet zij haar stagewerkboek herwerken. Wegens de negatieve beoordeling van de eerste stage van de verzoekster legt de deliberatiecommissie – dit is, in de terminologie van het toepasselijke koninklijk besluit van 20 november 2001 betreffende de basisopleidingen van de personeelsleden van het operationeel kader van de politiediensten en houdende diverse overgangsbepalingen (hierna: het koninklijk besluit van 20 november 2001), de examenjury – haar ten slotte een bijkomende stage op. Deze mag worden gevolgd in dezelfde zone, maar wel in een andere afdeling.

3.4. In de tweede zitting behaalt de verzoekster een totaal van 56,40 % op het eindexamen en 62 % als algemeen beoordelingscijfer.

3.5. Op 3 september 2009 beoordeelt de deliberatiecommissie de verzoekster na deliberatie als “geslaagd na tweede zitting” op voorwaarde dat zij de opgelegde bijkomende stage met een positieve beoordeling afsluit en dat haar stagewerkboek van deze stage een positief resultaat oplevert.

3.6. Op 1 oktober 2009 krijgt de verzoekster van haar beide evaluatoren evenwel de eindbeoordeling “onvoldoende” voor haar bijkomende stage.

3.7. Vervolgens oordeelt de deliberatiecommissie op 27 oktober 2009, na een evaluatie van “de resultaten en de feiten” en na een mondelinge toelichting door de opleider ter verduidelijking van het opleidingstraject van de betrokkene, dat de verzoekster niet geschikt is voor de functie van inspecteur aangezien haar stage geen positief resultaat opleverde. De deliberatiecommissie

adviseert evenwel om de verzoekster op te nemen in het kader van de agenten van politie bij de Federale Politie.

3.8. Op 29 oktober 2009 bezorgt de deliberatiecommissie haar beslissing aan de directeur-generaal van de Algemene Directie van de Ondersteuning en het Beheer met de vraag te overwegen om de verzoekster op te nemen in het kader van de agenten van politie bij de Federale Politie.

3.9. Op 20 november 2009 dient de verzoekster bij de voornoemde directeur-generaal nog een bezwaarschrift in tegen de beslissing van de deliberatiecommissie.

3.10. Op 14 juli 2011 sluit de directeur-generaal van de Algemene Directie van de Ondersteuning en het Beheer zich aan bij het voorstel van de deliberatiecommissie en oordeelt ook hij dat de verzoekster niet geschikt is om het ambt van inspecteur uit te oefenen. Omdat zij ondanks de maximale ondersteuning van Campus Vesta en een adequate begeleiding van haar tweede stage, er nog steeds niet in slaagt voldoende vooruitgang te maken, oordeelt hij dat het zinloos is haar de stage of de opleiding te laten overdoen. Hij beschouwt de verzoekster bijgevolg als niet geslaagd en beslist dat zij definitief wordt afgewezen voor de basisopleiding tot inspecteur van politie, dat haar op 24 juli 2011 de hoedanigheid van aspirant-inspecteur zal worden ontnomen en dat zij op die datum ambtshalve en zonder opzegging het voorwerp zal uitmaken van de definitieve ambtsontheffing.

3.11. Op 25 juli 2011 wordt de verzoekster benoemd tot agent van politie bij de Federale Politie.

3.12. Op 19 september 2011 dient de verzoekster bij de Raad van State een verzoekschrift in tot nietigverklaring en schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 14 juli 2011 van de directeur-generaal van de Algemene Directie van de Ondersteuning en het Beheer waarbij zij definitief wordt

afgewezen voor de basisopleiding tot inspecteur van politie met ontneming van de hoedanigheid van aspirant-inspecteur en ambtshalve ambtsontheffing (zaak A. 201.802/IX-7419).

Bij arrest nr. 217.198 van 12 januari 2012 vernietigt de Raad van State de voormelde beslissing van de directeur-generaal op grond van de volgende overwegingen:

“11. De bestreden beslissing van de directeur-generaal verwijst vooreerst naar de beslissing van de deliberatiecommissie (eigenlijk gaat het in de terminologie die in het kader van het koninklijk besluit van 20 november 2001 gehanteerd moet worden, om de examenjury) van 27 oktober 2009 die hij als volgt samenvat:

‘Na een grondige evaluatie van de resultaten en de feiten en na een mondelinge toelichting door de opleider ter verduidelijking van het opleidingstraject van betrokkene, oordeelt de deliberatiecommissie in het proces-verbaal van 27.10.2009, (...), dat (de verzoekster) niet geschikt is voor de functie van inspecteur, aangezien haar stage geen positief resultaat opleverde’.

De directeur-generaal legt voorts het verweerschrift van de verzoekster naast haar schooldossier en besluit -punt 8 van het besluit sub 3 hiervoor geciteerd- dat zij niet geschikt is voor het ambt van inspecteur.

Aldus steunt het bestreden besluit essentieel op de beslissing van de examenjury.

12. De examenjury heeft zonder nadere motivering beslist dat de stage van de verzoekster ‘geen positief resultaat opleverde’. Zij heeft zich daarvoor blijkens de stukken die de verwerende partij in het administratief dossier neergelegd heeft, gesteund op de evaluatiefiche die de eerste evaluator -S. Slegers, stagementor- en de commentaar die de tweede evaluator M. Coelmont op 1 oktober 2009 opgesteld hebben over het professioneel functioneren van de verzoekster tijdens haar bijkomende opleidingsstage.

De vraag rijst of de reglementering de examenjury toeliet om op grond van de overlegging van die verslagen onmiddellijk zelf de situatie van de verzoekster te beoordelen.

13. Het eindexamen is volgens artikel 1, 3°, van het koninklijk besluit van 20 november 2001 ‘het examen dat op het einde van de basisopleiding plaatsvindt en dat betrekking heeft op de volledige inhoud van de basisopleiding’. Die basisopleiding bestaat uit de opleidingsmodules en de opleidingsstages.

Artikel 36 van hetzelfde besluit bepaalt dat het eindexamen wordt georganiseerd na de opleidingsstages. Het examen bestaat blijkens artikel 37 uit een schriftelijke, een mondelinge en een praktische proef. Artikel 38 bepaalt dat de mondelinge proef van het eindexamen afgelegd wordt voor een examencommissie met een specifieke samenstelling.

Overeenkomstig artikel 30 van het koninklijk besluit van 20 november 2001 is de beoordeling van de opleidingsstages een onderdeel van de beoordeling van het professioneel functioneren. Het professioneel functioneren wordt krachtens artikel 31, §1, beoordeeld 'op het ogenblik van het afleggen van het eindexamen' en zulks op basis van een verslag, waaraan een evaluatiegesprek met de mentor voorafgaat en dat de eindbeoordeling 'goed', 'bevredigend' of 'onvoldoende' bevat. De mondelinge proef van het eindexamen bestaat krachtens artikel 37 uit een 'bespreking van de door de mentor opgestelde verslagen (en) een bespreking van de door de aspirant opgestelde formulieren zelfevaluatie'.

14. Uit de geschetste regeling blijkt dat het professioneel functioneren van de aspirant aan bod komt tijdens het mondeling gedeelte van het eindexamen. De beoordeling van het professioneel functioneren is dus zeker geen apart gegeven dat los van het eindexamen beoordeeld kan worden; het maakt er integendeel integrerend deel van uit.

15. De mondelinge proef van het eindexamen wordt afgelegd voor de examencommissie van de politieschool, die de prestatie van de kandidaat beoordeelt met een puntencijfer.

Deze examencommissie mag niet vereenzelvigd worden met de examenjury, die na afloop van het eindexamen oordeelt over het slagen van de aspirant na de opleiding overeenkomstig de regeling van artikel 40 en volgende van het koninklijk besluit van 20 november 2001.

16. Aangezien de beoordeling van het professioneel functioneren opgaat in de mondelinge proef van het eindexamen, verloopt die beoordeling noodzakelijk via de examencommissie. Vooraleer de examenjury zich uitspreekt over het slagen of niet slagen van de kandidaat na het afleggen van het eindexamen, is dus vereist dat de examencommissie voordien het professioneel functioneren van de kandidaat in haar beoordeling van het mondeling examen betrokken heeft.

Te dezen blijkt niet dat de examencommissie zich, na de indiening van de verslagen van de mentor en van de tweede evaluator over de bijkomende stage van de verzoekster, opnieuw over de aangelegenheid beraden heeft en dat zij de uitslag in het eindexamen met inachtneming van dat gegeven opnieuw vastgesteld heeft. Integendeel blijken die verslagen rechtstreeks door de examenjury beoordeeld te zijn, hetgeen ingaat tegen het reglementair georganiseerd besluitvormingsproces.

17. Uit geen stuk van het dossier blijkt voorts dat de examenjury, toen zij haar beslissing van 27 oktober 2009 nam, rechtsgeldig was samengesteld: het proces-verbaal van die vergadering maakt melding van de aanwezigheid van 14 personen, terwijl artikel 42 van het koninklijk besluit van 20 november 2001 bepaalt dat de examenjury uit zeven personen bestaat die daar overigens in een specifieke hoedanigheid zetelen: de schooldirecteur of zijn vertegenwoordiger, de voorzitter van de examencommissie die het eindexamen beoordeeld heeft, twee personeelsleden van het operationeel kader, twee leden van het onderwijzend personeel en een lid van de pedagogische cel.

Uit het overgelegd stuk blijkt niet dat voldaan is aan het voorschrift van genoemd artikel 42. Ook die onregelmatigheid vitieert het bestreden besluit.

18. De hiervoor samengevatte middelen zijn in de aangegeven mate gegrond. Aangezien de gegrond bevonden middelen de verwerende partij ertoe dwingen om de prestaties van de verzoekster opnieuw voor te leggen aan de discretionaire beoordeling van de terzake bevoegde organen, te beginnen bij de examencommissie, is de vraag naar de deugdelijke grondslag van het bestreden besluit niet meer relevant”.

3.13. Op 2 maart 2012 beslist de directeur-generaal van de Algemene Directie van de Ondersteuning en het Beheer, Directie van de mobiliteit en het personeelsbeheer, “rekening houdende met het arrest van de Raad van State” dat de verzoekster het tweede luik van de basisopleiding tot inspecteur van politie mag herbeginnen in een school naar keuze.

Dit is de thans bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Exceptie van de verwerende partij

4. De verwerende partij werpt op dat de verzoekster geen belang heeft bij haar beroep omdat het voordeel dat zij ermee beoogt, met name dat de overheid zou beslissen haar toch als geslaagd te beschouwen, niet door een nietigverklaring van de bestreden beslissing kan worden verkregen.

Zij voert aan dat overeenkomstig artikel IV.II.44 van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten (hierna: het RPPol) de directeur-generaal slechts de mogelijkheid heeft om de kandidaat de basisopleiding geheel of gedeeltelijk te laten overdoen, dan wel deze definitief voor de basisopleiding af te wijzen. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan er derhalve niet toe leiden dat de directeur-generaal de verzoekster geslaagd zou verklaren, nu in deze mogelijkheid niet is voorzien door het RPPol.

Voorts betoogt de verwerende partij dat bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing de directeur-generaal niet anders kan dan opnieuw dezelfde beslissing te nemen. Overeenkomstig artikel IV.II.44 van het RPPol beschikt de directeur-generaal immers slechts over de mogelijkheid om de verzoekster de basisopleiding geheel of gedeeltelijk te laten overdoen of haar definitief af te wijzen. Aangezien de definitieve afwijzing van de verzoekster door het arrest nr. 217.198 van 12 januari 2012 van de Raad van State is vernietigd, blijft er enkel nog de mogelijkheid om de verzoekster de basisopleiding te laten overdoen. De verwerende partij benadrukt dat zij zorgvuldig heeft gehandeld door de verzoekster de mogelijkheid te geven om de basisopleiding over te doen.

Ten slotte zou een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing volgens de verwerende partij ertoe leiden dat de verzoekster de basisopleiding niet kan herbeginnen. Dit zou de verzoekster geen voordeel maar een nadeel opleveren.

Beoordeling

5. De verwerende partij plaatst zich op het standpunt dat de directeur-generaal van de Algemene Directie van de Ondersteuning en het Beheer na een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing niet anders zou kunnen dan opnieuw dezelfde beslissing te nemen aangezien hij de verzoekster niet

geslaagd kan verklaren en haar definitieve afwijzing reeds bij arrest nr. 217.198 van 12 januari 2012 van de Raad van State werd vernietigd.

Deze stelling wordt niet bijgevalen. Al naargelang van de in aanmerking genomen vernietigingsgrond, kan de vernietiging van de bestreden beslissing immers alsnog leiden tot een gunstige beslissing voor de verzoekster.

Zo voert de verzoekster in het tweede middel aan dat de bestreden beslissing genomen is met schending van het gezag van gewijsde van het arrest nr. 217.198 van 12 januari 2012 van de Raad van State, onder meer omdat in dit arrest wordt gesteld dat de gegrond bevonden middelen de verwerende partij ertoe dwingen om de prestaties van de verzoekster opnieuw voor te leggen aan de discretionaire beoordeling van de terzake bevoegde organen, te beginnen bij de examencommissie, terwijl de verwerende partij te dezen niet daartoe blijkt te zijn gekomen. Indien dit middel gegrond wordt bevonden, dan zou de verwerende partij ertoe verplicht zijn het examenresultaat en vervolgens de geschiktheid van de verzoekster opnieuw te beoordelen, ditmaal overeenkomstig de reglementair voorgeschreven procedure, en dit houdt de mogelijkheid in van een gunstig resultaat voor de verzoekster.

De verzoekster heeft aldus wel degelijk het rechtens vereiste belang bij haar beroep.

De exceptie is niet gegrond.

V. Onderzoek van het tweede onderdeel van het tweede middel

Standpunt van de partijen

6. De verzoekster voert in het tweede middel aan dat de bestreden beslissing genomen is met schending van het gezag van gewijsde van het arrest nr. 217.198 van 12 januari 2012 van de Raad van State.

In een tweede onderdeel van dit middel wijst de verzoekster er vooreerst op dat de Raad van State in het voormelde arrest heeft geoordeeld dat niet blijkt dat de examencommissie, na de indiening van de verslagen van de stagementor en van de tweede evaluator over haar bijkomende stage, zich opnieuw over de aangelegenheid heeft beraden en de uitslag van het eindexamen met inachtneming van dat gegeven opnieuw heeft vastgesteld, maar dat die verslagen integendeel rechtstreeks door de examenjury zijn beoordeeld, hetgeen ingaat tegen het reglementair georganiseerde besluitvormingsproces.

Voorts wijst de verzoekster erop dat volgens het voormelde arrest de examenjury, toen die zich op 27 oktober 2009 uitsprak over de geschiktheid van de verzoekster, niet rechtsgeldig was samengesteld overeenkomstig het voorschrift van artikel 42 van het koninklijk besluit van 20 november 2001.

De verzoekster haalt ten slotte de overweging aan van het voormelde arrest luidens dewelke de gegrond bevonden middelen de verwerende partij ertoe dwingen om de prestaties van de verzoekster opnieuw voor te leggen aan de discretionaire beoordeling van de terzake bevoegde organen, te beginnen bij de examencommissie.

Zij besluit dat aangezien ook de thans bestreden beslissing – minstens impliciet – gesteund is op de beslissing van de examencommissie en de examenjury, waarvan de Raad van State de onregelmatigheid heeft vastgesteld, deze beslissing op haar beurt ingaat tegen het reglementair georganiseerde besluitvormingsproces en aldus het gezag van gewijsde van het arrest nr. 217.198 van 12 januari 2012 van de Raad van State schendt.

7. De verwerende partij voert geen verweer met betrekking tot de gegrondheid van dit middelonderdeel.

Beoordeling

8. De Raad van State heeft in het arrest nr. 217.198 van 12 januari 2012 – *in fine* van randnummer 16 – overwogen dat het examenresultaat op een onregelmatige wijze was vastgesteld omdat niet blijkt dat de examencommissie, nadat de verslagen van de stagementor en van de tweede evaluator over de bijkomende stage van de verzoekster waren ingediend, zich opnieuw over deze aangelegenheid heeft beraden en de uitslag van het eindexamen met inachtneming van dat gegeven opnieuw heeft vastgesteld, maar integendeel die verslagen rechtstreeks door de examenjury blijken te zijn beoordeeld, hetgeen ingaat tegen het reglementair georganiseerde besluitvormingsproces.

Voorts heeft de Raad van State in het voormelde arrest – onder randnummer 17 – reeds vastgesteld dat niet blijkt dat de samenstelling van de examenjury die op 27 oktober 2009 een advies heeft geformuleerd over de geschiktheid van de verzoekster, in overeenstemming was met het voorschrift van artikel 42 van het koninklijk besluit van 20 november 2001 en heeft hij geoordeeld dat “ook die onregelmatigheid [...] het bestreden besluit [viteert]”.

Ten slotte heeft de Raad van State in het voormelde arrest – onder randnummer 18 – gesteld dat de gegrond bevonden middelen de verwerende partij ertoe dwingen om de prestaties van de verzoekster opnieuw voor te leggen aan de discretionaire beoordeling van de terzake bevoegde organen, te beginnen bij de examencommissie.

9. Nu uit het dossier niet blijkt dat de verwerende partij zich heeft gedragen naar de met gezag van gewijsde beklede vernietigingsmotieven van het arrest nr. 217.198 van 12 januari 2012, op de wijze die door de Raad van State was aangegeven, maar integendeel de bestreden beslissing blijkt te hebben genomen zonder dat de examenbeoordeling door de examencommissie is overgedaan en zich andermaal heeft gesteund op de onregelmatige beslissing van de examenjury van 27 oktober 2009, moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing eens te meer

ingaat tegen het reglementair georganiseerde besluitvormingsproces en aldus het gezag van gewijsde van het voormelde vernietigingsarrest schendt.

Het tweede onderdeel van het tweede middel is gegrond.

10. Het voorliggende beroep tot nietigverklaring kan worden afgedaan in korte debatten in de zin van artikel 93 van het algemeen procedurereglement.

VI. Vordering tot schorsing

11. De vernietiging van de bestreden beslissing maakt de vordering tot schorsing zonder voorwerp, zodat zij moet worden verworpen.

VII. Anonimisering

12. De verzoekster vraagt de anonimisering van het arrest bij de publicatie ervan.

Luidens artikel 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State kan bij de publicatie van de beschikking of van het arrest de identiteit van natuurlijke personen, op uitdrukkelijk verzoek van een natuurlijke persoon die partij is bij een geschil dat bij de Raad van State aanhangig is, worden weggelaten.

De vraag wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van 2 maart 2012 van de directeur-generaal van de Algemene Directie van de Ondersteuning en het Beheer, Directie van de mobiliteit en het personeelsbeheer, van de Federale Politie, waarbij aan XXXX wordt toegestaan het tweede luik van de basisopleiding tot inspecteur van politie te herbeginnen in een school van haar keuze.

2. De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing, begroot op 175 euro.

4. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoekster weggelaten.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 3 september 2012, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bert Thys,
bijgestaan door

Tiny Temmerman,

staatsraad, waarnemend voorzitter,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Bert Thys